

1883-03-18

SENDER

Susette Cathrine Holten

RECIPIENT

Joakim Skovgaard

FACTS

Document type:
Letter

Sender's location:
Rosenvænget

Mentioned people:
Nanny Bech
Niels Skovgaard
Wilhelmine Skovgaard

Archive:
Mappe 42 nr. 16

TRANSCRIPTION

Mappe 42 brev 16
Rosenvænget den 18ende Marts 83

Min søde gamle Dreng !

Jeg er fuldstændig sindsvag af at spille Comedie og bryder mig ikke det mindste om noget som helst andet, saa gik det løs da i Forgaars. Rystende og bævende med kolde Blegner i Halsen (Jeg havde holdt mig inde i to Dage, og brugt alle mulige Midler for at komme mig) kjørte jeg der ind med en saadan Lampefeber og Undervejs opdagede jeg, at jeg havde glemmt hvert et Ord af Rollen, saa samledes vi da alle med beklemt Hjærter; nede i Skolelokalerne var der dækket Bord til Aften, oppe var alt endevendt og forvandlet til den herligste Skueplads. Vi klædte os paa, sminkede, svættede, stoppede ud etc. etc.,

-2-

vi følte Øjeblikket nærme sig og vores Mod falde, med et vældigt Tag hev vi Hjærtet op saa højt som muligt, men da vi havde saa meget at tage vare saa vi ikke hele Tiden kunde staa og holde paa det saa sank det atter hurtigt. Et glas Vin hjalp -lidt. Publicum trængte sig sammen paa Bænkene, vi trængte os samm en bag Tæppet og kiggede ud paa denne uhyggelige Masse, der om kort Tid vilde sende et saadant Haglvejr af øjne mod vore elendige Personer; jeg havde en klemmende Fornemmelse af at være det letsindigste Menneske under solen. Ouverturen lød; programmet skrevet af Nanny med vers og Vittigheder læstes op af samme. Tæppet gik op. Hr. Volmer gik over Scenen aldeles vellykket under Publicums Jubel, Bravoraab og Buquetkasten der dog blev bedt om at kastes tilbage, da vi skulde have dem igjen efter næste Stykke. Saa styrtede vi ind for at klædes om, nu begyndte først ret min Angst, med

-3-

Blegner i Halsen, hvordan skulde jeg kunde synge? Højrød i hovedet dels af Anstrengelse og Varme men mest af Angst, hvordan skulde jeg blive dejlig? Da Påklædningen var forbi og jeg kastede et Blik (maaske et temmelig langt) i Spejlet forsvandt som et Lyn al Sorg og Kvide, jeg saa, - en Skjønhed uden Lige; et nydeligt Væsen i en pæn norsk Bondepigedragt (jeg er nemlig i Maskeradedragt i Stykket) slank og fin, ja jeg forsikrer Dig, med ligefrem den dejligste figur, men da Dragten var et rent Minimum af Vide saa havde jeg ogsaa maatte snøre mig aldeles forfærdelig, en sådan Haarfagerhed, de dejligste gule Lokker faldt mig ned over Øjnene, en mægtig tyk Fletning vældede ned ad Nakken; et saadant Teint af Skjønhed, saa hvid som Sne, men jeg havde ogsaa to Tommer Sminke i Ansigtet; kort sagt aa! ----- . Nar jeg tænkte paa mit

sædvanlige beskedne jeg, fik jeg formelig Taarer i Øjnene. O !! skønne Skuespillerinder , mig bedrager I ikke mere, nu ved jeg fuldt ud, hvor utroligt meget der kan gøres af intet, naar

-4-

man blot forstaar at benytte sig med Smag og Skjønsomhed af disse tusind Midler der er stillet den ædle Skuespilkunst til Rådighed. Og saa gik det ogsaa brilliant, det hele, Sange og hele Historien; med Undtagelse af at Nielses Mave (forloren) røbede en uforskammet Tilbøjelighed til at krybe ned efter, hvilket ikke klædte. Saa klædte vi os atter i vort eget Tøj, gik ud at spise, blev gjort af, holdt Taler til os osv. Og saa dansede vi og jeg har aldrig i mit Liv moret mig saadan, ak kun alt for hurtig svandt de glade Timer. Men heldigvis endnu er ikke Glæden helt forbi. I Aften gjentages Comedien ude hos en Captain Nievenhaus, hvis Datter spiller med, altsaa endnu i Aften Glæde og Fryd, og saa er Livet atter tomt, mørkt og trivielt som sædvanlig, ak hvor er det dog velsignet engang at more sig, blot more sig og hvor det er sjælden man gjør det. Vi er alle saare bedrøvede over, det er forbi, for Prøverne var ogsaa meget morsomme, alle uden Gudmoder hun er vist henrykt over at alt det Rod er forbi, men hun har dog haft Glæde af det, for vi har alle

-5-

moret os saa knusende. Tegning, Armbaand og alt er kommet vel hid, og Du takkes for alt. I Morgen skal vi til Afskedsmiddag for Niels hos Onkels. Desværre var Faster ikke med til Comedien, hun tør endnu ikke gaa ud. Farvel min søde Dreng. Lev vel. Lille komediegale Søster.

[Min dejlige Paryk havde jeg selv lavet med hviden Hånd, af Hør, og dens lige findes ikke]

Remuencyt den 18^{en} Marts 83

SKOVGAARD-MUSEET

Mappe 42 Nr. 16

Mr. J. H. Smith, Esq.,
New York City.

Jeg er fuldstændig rindroog af at
spille **Disson** trydes mig ikke
det mindste om noget som helst
andet; saa gik det ^{op} da i Fergaars.
Rystende og bevende med hvide
Blegner. Halsen (j) havde holdt
mig inde i to Dage og brugt alle mulige
Midler for at komme mig) kjørte j den
ind, med en saadan Lampfeber,
og under Vejs opdagende, at jeg
hadde glemt hvert Ord af Rollen;
saa samlede vi da alle med beklente
Hjærter; med: Rollobalene var
der Dødt Bord til Aften; oppe var
alt endevendt, ^{forvædet til} og den helligste Skue-
plads. Vi blædte os paa, sminkede
svastede, malte, stopkede ud etc. etc.

En flettes Gæstebudt mættede sig, og
vent elend faldte, med et vellystigt Læg
hvis vi Hjertet op, naar højt som smukt
som da vi havde saa meget at tage
være, saa vi ikke helle Tiden kunde
staa og holde paa det, saa endte det
eller hurtig. Et Glas Vin hjalp - lidt.
Publicum traante og sammens paa
Banken, vi traante og sammens dog
Tappet og piggende ud, naar denne
uhjælpelige Klange, der for hørte sig ikke
ende et saart Hyl, og af Lige snart
som slendige Personer; og havde en
klemmende Fornemmelser af det over
det let indtagende Menneske under Solen.
Inventarum led; Programmet skrev
af Kanny med Vore og Visthed
hvis Lp af sammens. Tappet gik og
de. Vorene gik over Loven, endte
pellykhet, under Publicum faldt Loven
rødt og Børgerskatten, der dog helle
trødt end at hente tilbage, da vi skulde
have den yngre efter alle Fylder.
Der styrtede vi ind for at bløde ned, og
begyndte først ret min Chagat, med
Blegner, Halsen, hvordan skulde jeg
kunne sige? Højst i Hørdet, de
af skæbnen og Vorene som smukt af
Ragat, hvordan skulde jeg bløde det
de Bæltetring og var fort og i hestene
et Blide (milde i smukt Læg). Jeg let for
svandt som et dygtig de Læg og Hestene
og saa, en Højstet uden Læg.
et mydeligt Vore vi en paa nord Bende
piggende (paa smukt Hestetring og Læg) Læg
og fure, paa jeg furene de med Læg
den Højstet Læg, naar de Hestene var
et ret Minimum af Vore, naar hørte
og paa smukt endte som at helle faldte,
en sådan Højstet de Højstet gule
Løkker faldt mig med over Ljone, en
mægtig Læg Hestene, endte med ad
Hestene, et sådan Læg af Hestene, saa
hvide som Læg, naar jeg havde paa
te Tonne Sinker i Hestene; hørte som
aa. - Hvor jeg tænkte paa mit Hestene
hestene jeg, paa jeg furene, Ljone i Hestene
vi, at af mine Hestene, naar Hestene
i Hestene, naar ved jeg Læg ad, hørte
Hestene, mig det hørte Hestene af Hestene, naar

man blot fortæller at hængte sig med
Smag og Skjønsmag af disse turing
midler, der er stillet den ædle Skuespil
kunst til Rådighed. Og saa gik det
egentlig brilliant, det hele, Sange og
helt Historier; med Udsættelse af at
Wilhelm Mose (forloren) arbejder en ufa-
skammet Tilbøjelighed til at krybe ned
efter, hvilket ikke kastede. Saa kastede vi
is atter i vent og det Tid; gik ned at spise,
blev gjæt af, holdt Tales til osv. osv.
og saa dansede vi; og ja har aldrig
i mit Liv været mig saadan; alle
kom alt for hurtigt svandt de glade Tider.
Men holdes vi endnu er ikke Glæden helt forbi;
Særlig gjenstaaer Formidien ikke her en
Særlig Mienhaars, hvis Datter spilles
med; altsaa endnu i Aften Glæde og Fryd,
og saa er Livet atter tomt, nedræt og
trivelt som vedroanlig; alle hør ~~de~~ det
der velignet en Gang at more sig saadan
aldrig bundløst mere sig, blot more sig,
og hvor det er i alder man gjes det, og
er alle saare betrykkede over at det er forbi, for
Bogværket var ogsaa meget anseende, alle
uden Gudmoder, hun er vist hængt
over at alt det Rod er forbi, men hun har
dog fast Glæde af det, for vi har alle været